

Sygn. akt III AUa 1176/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSA Anna Szczepaniak-Cicha

Sędziowie: SSA Lucyna Guderska

del. SSO Joanna Baranowska (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Joanna Sztuka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 maja 2015 r. w Ł.

sprawy **W. W. (1)**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddziałowi w Ł.**

o emeryturę

na skutek apelacji W. W. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Sieradzu

z dnia 19 sierpnia 2014 r. sygn. akt IV U 185/14

oddala apelację.

Sygn. akt III AUa 1176/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 18 lutego 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił W. W. (1) prawa do emerytury na podstawie ustawy o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w związku z przepisami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) z uwagi na brak 15 – letniego okresu pracy w szczególnych warunkach.

W odwołaniu od powyższej decyzji w/w wnosił o jej zmianę i zaliczenie do pracy w szczególnych warunkach okresu zatrudnienia w (...) Spółdzielni Mieszkaniowej na stanowisku mechanika samochodowego i przyznanie prawa do wcześniejszej emerytury.

W odpowiedzi organ rentowy podtrzymał stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji i wnosił o oddalenie odwołania wskazując, że na wymagane 15 lat pracy w szczególnych warunkach, wnioskodawca udowodnił 4 lata, 5 miesięcy i 5 dni.

Wyrokiem z dnia 19 sierpnia 2014 r. w sprawie sygn. akt IV U 185/14 Sąd Okręgowy w Sieradzu oddalił odwołanie.

Sąd Okręgowy ustalił, że W. W. (1) urodził się (...), z zawodu jest mechanikiem pojazdów samochodowych po (...). W okresie od 15.11.1974 r. - 30.06.1986 r., był zatrudniony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) Spółdzielni Mieszkaniowej, początkowo na 7 – dniowy okres próbny, a po jego upływie na czas nieograniczony

jako monter maszyn, urządzeń przemysłowych i samochodowych. Wnioskodawca pracował na jedną zmianę jako mechanik samochodowy w warsztacie Zakładu (...), wyposażonym w jeden kanał remontowy. W Zakładzie (...) były: ślusarnia, stolarnia spawalnia i biura. Z dniem 1.03.1978r., W. W. (1) przyznano dodatek brygadzystowski, w związku z przyjęciem drugiego mechanika do warsztatu. Spółdzielnia posiadała na stanie sprzęt budowlany, tj. 6 – 8 betoniarek, windy do tynków montowane na dachu, dźwigi na pojazdach S. i J., koparko - spycharki, 2 koparki bułgarskie (...) oraz sprzęt samochodowy, tj. 2 samochody osobowe, ciężarowe S., JELCZ, 2 wywrotki, 2 ciągniki z przyczepami typu rolniczego do przewozu materiałów budowlanych, jedną dłużycę do przewozu belek i długich elementów budowlanych, 2 lub 3 Ż., N., syrenkę (...) z tzw. paką. Wnioskodawca wykonywał naprawy pojazdów samochodowych i naprawy bieżące sprzętu budowlanego. Od rodzaju naprawy zależało, czy prace były wykonywane w kanale, czy z tzw. „góry” pojazdu. Przykładowo, nie wymagały pracy w kanale w sprzęcie samochodowym regulacja gaźnika, naprawa hamulców oraz naprawa sprzętu budowlanego jak koparki o napędzie łańcuchowym, w którym wnioskodawca dokonywał napraw bieżących pomp, wymiany często zrywających się łańcuchów, okresowej wymiany oleju. W kanale naprawiano m.in.: podwozia, hamulce, silnik, sprzęgła, głowice, układy kierownicze, skrzynie biegów, przednie zawieszenia, wymianę prądnicy. Pracami wykonywanymi w kanale, ale od „góry” samochodu były: ściąganie głowicy z silnika, wyciąganie rozrusznika z silnika, odkręcanie śrub częściowo z góry, a częściowo w kanale. Z kanału, jak i z góry pojazdu były naprawiane wywrotki hydrauliczne, podnośniki hydrauliczne do skrzyni. Czas pracy w kanale był uzależniony od rodzaju naprawy, np. wymiana prądnicy trwała kilka minut, wymiana panewki trwała nieraz tydzień czasu. Niektóre naprawy wymagały pracy obu mechaników, jak np. demontaż skrzyni biegów w S.. Bywało, że w ciągu dnia jeden mechanik wykonywał pracę w kanale, a drugi poza kanałem „na górze”. Wnioskodawca wykonywał różnorodne naprawy i nieraz w ciągu 8 – godzinnego dnia pracował w kanale, a następnego dnia wykonywał inne prace poza kanałem. Naprawy drobnego sprzętu budowlanego, typu betoniarki, windy, rusztowania (...) dokonywali ślusarze i spawacze. Wnioskodawca nie wykonywał także napraw dźwigów zamontowanych na samochodach. W dniu 27.01.2014r., W. W. (1) złożył w organie rentowym wniosek o emeryturę. Po jego rozpoznaniu zaliczono do ogólnego stażu 28 lat okresów składkowych, w tym 4 lata, 5 miesięcy i 5 dni w szczególnych warunkach od 27.05.1970 – 26.01.1971, 09.01.1973 – 23.11.1974

Decyzją z dnia 18.02.2014r., odmówiono W. W. (1) przyznania prawa do emerytury.

Ustalenia dotyczące charakteru pracy wnioskodawcy w (...) Spółdzielni Mieszkaniowej od 15.11.1974 - 30.06.1986, Sąd Okręgowy poczynił w oparciu o dokumentację osobową, zawierającą m.in. odpis świadectwa ukończenia (...), odpis dyplomu mistrza, karty obiegowe zmiany, potwierdzenie zawarcia umowy o pracę, angaże, świadectwo pracy, RP – 7. zeznania odwołującego jako strony, zeznania świadków: W. F. (1), J. P. (1) – kierowników bazy sprzętu i transportu, odpowiednio w latach 1981 – 1988, 1975 - 1978. Zeznaniom strony i świadków Sąd Okręgowy dał wiarę uznając je za spójne, wzajemnie uzupełniające się, a dodatkowo zeznania świadków jako oparte na bezpośrednich spostrzeżeniach, wynikających z pełnienia roli przełożonych wobec wnioskodawcy.

Zgromadzony materiał dowodowy, w ocenie Sądu Okręgowego, wskazuje na wykonywanie przez odwołującego jako mechanika samochodowego różnorodnych napraw, wynikających z różnorodności sprzętu będącego na stanie Spółdzielni, a więc zarówno pojazdów samochodowych, jak i sprzętu budowlanego, co z kolei rzutowało na zakres napraw i ich wykonywania tak w kanale remontowym, jak i poza nim z „góry”. Sąd Okręgowy podkreślił, że z zeznań wnioskodawcy i świadków wynika, iż jednego dnia zakres napraw wymagał 8 godzinnej pracy w kanale, a następnego dnia były do wykonania prace poza kanałem. Nadto czas pracy w kanale był uzależniony od rodzaju naprawy. Z zeznań odwołującego wynika, że w 8 godzinnym dniu pracy, w kanale spędzał 6-7 godzin, a resztę poza nim. Uwzględniając zeznania wnioskodawcy i świadka J. P., że przyznanie W. W. dodatku brygadzystowskiego wiązało się z zatrudnieniem drugiego mechanika w warsztacie, Sąd Okręgowy przyjął na podstawie angażu, że nastąpiło to z dniem 1.03.1978r. (wnioskodawca nie pamiętał kiedy, a za „kadencji” świadków drugi mechanik był już zatrudniony). Przyjęcie drugiego mechanika jest o tyle istotne w rozpoznawanej sprawie, że przy dysponowaniu jednym tylko kanałem, jeden mechanik (w zależności od rodzaju naprawy) wykonywał prace na „górze” pojazdu, a drugi w kanale, bądź niektóre prace wymagały współpracy obu mechaników. Sąd dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy, że ze sprzętu budowlanego nie naprawiał betoniarek, rusztowań (...) oraz napraw dźwigów zamontowanych na pojazdach, o których wprawdzie

zeczawali świadkowie, ale ostatecznie nie mieli pewności co do rodzaju napraw jako rzeczywiście wykonywanych przez odwołującego. Nie zmienia to jednak ustaleń, że obok tegoż sprzętu budowlanego był inny, jak koparki, koparko – sycharki, których napraw wnioskodawca nie dokonywał, a co wynika nie tylko ze stanowczych zeznań W. F., ale i także z informacyjnych wyjaśnień wnioskodawcy podtrzymywanych w zeznaniach jako strony.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał odwołanie za bezzasadne przytaczając treść art. 184 ust. 1, art. 32 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2009, Nr 153, poz. 1227 ze zm.), przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) i podkreślił, że zgodnie z utrwaloną linią orzecznictwa, dla oceny czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego stanowiska, tylko rodzaj powierzonej pracy. Praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia z dnia 7.02.1983r. w sprawie wieku emerytalnego (...). Wykonywanie pracy w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy oznacza, że pracownik nie ma powierzonych innych obowiązków jak tylko te, które dotyczą pracy w szczególnych warunkach. Zatem z przywileju przejścia na emeryturę w niższym wieku emerytalnym, przysługującego pracownikom zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, mogą korzystać wyłącznie pracownicy, którzy byli rzeczywiście zatrudnieni stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w szkodliwych warunkach pracy (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 15 grudnia 1997r., II UKN 417/97, z dnia 21 listopada 2001r., II UKN 598/00, z dnia 4 czerwca 2008r., II UK 306/07).

Sąd Okręgowy podniósł, że przewidziane w art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jedn. tekst: Dz. U. z 2009, Nr 153, poz. 1227 ze zm.), prawo do emerytury w niższym wieku emerytalnym niż powszechnie przyjęty stanowi przywilej i odstępstwo od zasady wyrażonej w art. 27 cytowanej ustawy, a zatem regulujące je przepisy należy wyklądać w sposób ścisły i gwarantujący zachowanie celu uzasadniającego to odstępstwo (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 12.02.2013r., III AUa 1002/12).

Konkludując Sąd Okręgowy stwierdził, iż W. W. (1) wprawdzie wykonywał prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych, o jakiej mowa w wykazie A dział XIV pkt 16 stanowiącym załącznik do rozporządzenia R.M., ale praca ta nie nosiła znamion stałości w pełnym wymiarze czasu pracy w rozumieniu jego §2 ust. 1, przez co nie spełnił przesłanki 15 letniego zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł wnioskodawca zaskarżając wyrok w całości i zarzucając nie wyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności w sprawie a w szczególności: jaki był obowiązujący czas pracy w kanale remontowym na stanowisku pracy zajmowanym przez wnioskodawcę, nie przesłuchanie na tę okoliczność świadków A. F. i S. R., nie dopuszczenie dowodu z opinii biegłego dla ustalenia powyższej okoliczności. Wskazując na powyższe apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i ustalenie, że wnioskodawca w spornym okresie wykonywał pracę w warunkach szczególnych ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w celu przeprowadzenia pominiętych dowodów.

W uzasadnieniu apelujący podniósł, że istotną sporną okolicznością jest to ile wynosi czas pracy wnioskodawcy w kanale remontowym przy naprawie pojazdów mechanicznych i sąd tej okoliczności nie ustalił. Przyznał, że praktycznie praca w kanale remontowym średnio dziennie trwa 4 do 5 godzin, dłużej bowiem pracownik nie jest w stanie pracować z podniesionymi rękami w wysokiej temperaturze, stężeniu spalin.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlegała oddaleniu. Sąd pierwszej instancji przeprowadził właściwe postępowanie dowodowe, dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne, a to sprawia, że nie zachodzi potrzeba ich szczegółowego ponownego przytaczania.

Podstawę prawną dochodzonej przez wnioskodawcę emerytury stanowi przepis art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2013 r. poz. 1440 z późn. zm.). Zgodnie z treścią ust. 1 w/w przepisu, ubezpieczonym urodzonym po dacie 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27. Zgodnie z brzmieniem ust. 2 tego przepisu emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa. Przepis ten, jak wynika z jego literalnego brzmienia, stanowi samoistną podstawę nabycia prawa do emerytury, a odwołanie do art. 32 ustawy, dotyczy tylko wieku emerytalnego (por. uchwałę z dnia 8 lutego 2007 r., II UZP 14/06, OSNP 2007 nr 13-14, poz. 199, wyrok dnia 18 lipca 2007 r., I UK 62/07, OSNP 2008 nr 17-18, poz. 269).

Art. 32 ustawy nie zawiera uregulowania w zakresie wieku wymaganego do nabycia prawa do emerytury, odsyłając w tej kwestii do przepisów dotychczasowych (art. 32 ust. 4), zastosowanie znajdują przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm. - por. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 r., III ZP 30/01, OSNP 2002 Nr 10, poz. 243). Do przepisów dotychczasowych, w zakresie dotyczącym posiadania na dzień wejścia w życie ustawy, okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, odwołuje się także cytowany wyżej przepis art. 184 ust. 1 ustawy. W rezultacie aktem prawnym regulującym wskazaną wyżej problematykę (wymaganego wieku i okresu pracy w szczególnych warunkach) jest powołane wyżej rozporządzenie Rady Ministrów.

W myśl § 2 ust. 1 tegoż rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Z kolei w myśl unormowania zawartego w § 4 ust. 1 tego aktu, pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki: osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn, ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Z cytowanych przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. i ukształtowanego na ich tle orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że praca w szczególnych warunkach to praca wykonywana stale (codziennie) i w pełnym wymiarze czasu pracy (przez 8 godzin dziennie, jeżeli pracownika obowiązuje taki wymiar czasu pracy) w warunkach pozwalających na uznanie jej za jeden z rodzajów pracy wymienionych w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 14 września 2007 r., III UK 27/07, OSNP 2008 nr 21-22, poz. 325; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 210/07, OSNP 2009 nr 5-6, poz. 75 i z dnia 24 marca 2009 r., I PK 194/08, OSNP 2010 nr 23-24, poz. 281).

Znaczącą i jednocześnie decydującą rolę w analizie charakteru pracy wnioskodawcy z punktu widzenia uprawnień emerytalnych ma zatem możliwość jej zakwalifikowania pod którąś z pozycji wymienionych w wykazie A, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Dla oceny, czy pracownik pracował w szczególnych warunkach, nie ma istotnego znaczenia nazwa zajmowanego przez niego stanowiska tylko rodzaj wykonywanej przez niego pracy.

W okolicznościach niniejszej sprawy kwestią sporną było spełnienie przez wnioskodawcę warunku dotyczącego posiadania na dzień 1 stycznia 1999 r. okresu pracy w szczególnych warunkach w rozmiarze, co najmniej 15 lat.

Organ rentowy nie uznał bowiem jako pracy w szczególnych warunkach, pracy ubezpieczonego wykonywanej w okresie zatrudnienia w (...) Spółdzielni Mieszkaniowej od 15 listopada 1974r. do 30 czerwca 1986r. Podkreślić

jednoznacznie wymaga, że pracodawca odmówił wydania wnioskodawcy świadectwa pracy w warunkach szczególnych wskazując, że przy braku dokumentacji potwierdzającej okoliczność, że stale, w pełnym wymiarze czasu pracy pracował w kanałach remontowych będąc zatrudnionym na stanowisku mechanika samochodowego brak jest przesłanek, by przyjąć, że świadczona praca była pracą wykonywaną w warunkach szczególnych (vide: pismo k. 14 a.r.).

Odnosząc się do przebiegu zatrudnienia wnioskodawcy ustalonego na podstawie akt osobowych we wskazanym okresie wskazać należy, iż pracował on jako monter maszyn, urządzeń przemysłowych, mechanik samochodowy, mechanik. Żaden dokument nie potwierdza pracy wykonywanej w kanałach remontowych.

Prawidłowo zatem Sąd pierwszej instancji przyjął, że możliwość zakwalifikowania wymienionej pracy ubezpieczonego jako pracy w szczególnych warunkach, występowałyby w sytuacji, gdyby stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wykonywał prace wskazane w poz. 16, działu XIV, wykazu A stanowiącego załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., wyżej powołanego, tj. prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, zasadnie Sąd Okręgowy przyjął, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na dokonanie takiego ustalenia. Już bowiem z zeznań samego wnioskodawcy wynika, że nie wykonywał on stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, prac wymienionych w poz. 16, działu XIV, wykazu A. Analiza całości jego zeznań oraz zeznań dwóch świadków – położonych wnioskodawcy, w których szczegółowo opisują rodzaj i sposób wykonywanych napraw, wskazuje, że jako mechanik prace remontowe wykonywał zarówno w kanale, jak i poza kanałem. Wnioskodawca wykonywał naprawy pojazdów samochodowych i naprawy bieżące sprzętu budowlanego. Od rodzaju naprawy zależało, czy prace były wykonywane w kanale, czy z tzw. „góry” pojazdu.

Uwzględniając zatem treść zeznań, którym Sąd pierwszej instancji dał wiarę, a których wiarygodności nie kwestionuje także skarżący w apelacji, przyznając, że praca w kanale zajmowała 4-5 godzin, brak jest podstaw do ustalenia, że ubezpieczony wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, prace w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych. Praca wnioskodawcy, wykonywana w kanale, była jedynie częścią procesu naprawy pojazdów mechanicznych. Wnioskodawca, tak jak i drugi mechanik, w ramach warsztatu samochodowego, pracował zarówno w kanałach remontowych jak i poza nimi, w zależności od rodzaju usuwanej awarii.

Podkreślić należy, iż Sąd Okręgowy, uwzględniając całość materiału dowodowego sprawy, nie miał podstaw do innej oceny wymienionych dowodów i w efekcie dokonania odmiennych ustaleń.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, chybiony jest zarzut apelacji dotyczący naruszenia prawa procesowego, który w swej istocie sprowadza się do przedstawienia własnej i korzystnej dla wnioskodawcy oceny dowodów.

Konkludując, stwierdzić należy, iż praca wnioskodawcy na stanowisku monter maszyn, urządzeń przemysłowych, mechanika samochodowy, mechanika w wymienionym okresie, nie była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w kanale remontowym, a tym samym nie miała charakteru pracy w szczególnych warunkach, podlegającej uwzględnieniu do uprawnień emerytalnych na podstawie cytowanego wyżej art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Podkreślić w tym miejscu należy, że wykładnia przepisów dotyczących uznawania za pracę w szczególnych warunkach czynności wykonywanych przez pracowników w kanałach remontowych ma ukształtowany charakter zarówno w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jak i sądów powszechnych. Zgodnie z tą wykładnią przyjmuje się, że "jeżeli pracownik - w ramach czasu pracy obowiązującego go na danym stanowisku - świadczył pracę zarówno w kanale remontowym, jak i na zewnątrz stacji obsługi pojazdów, na "poziomie zero" i wewnątrz samochodów (w kabinie kierowcy), to praca w kanałach remontowych nie była mu powierzona stale i wyłącznie. "Praca w kanałach" jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze w zakładach remontowych taboru samochodowego i tramwajowego przedsiębiorstw komunikacyjnych i w dużych jednostkach naprawczych taboru transportowo-spedycyjnego, w halach

naprawczych, itp., gdzie występuje podział specjalistyczny prac pomiędzy brygady remontowo naprawcze (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2014 r., I UK 129/13 - niepubl. oraz powołane tam orzecznictwo).

W konsekwencji, prawidłowo Sąd Okręgowy uznał, że W. W. (1) nie spełnia warunków do nabycia prawa do emerytury na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Nie jest dopuszczalne bowiem uwzględnianie przy ustaleniu okresów pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wykonywanej stale i w pełnym wymiarze czasu pracy, wymaganych do nabycia prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym, innych równocześnie wykonywanych prac w ramach dobowej miary czasu pracy, które nie oddziaływały szkodliwie na organizm pracownika.

Odnosząc się do zgłoszonych w apelacji wniosków dowodowych Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do uwzględnienia zgłoszonego w apelacji wniosku o dopuszczenie dowodu z zeznań wskazanych tam świadków na okoliczność wykonywania przez ubezpieczonego pracy w kanałach remontowych oraz opinii biegłego, stwierdzić bowiem należy, iż rozstrzygnięcie sprawy nie wymagało uzupełnienia materiału dowodowego, albowiem okoliczności, na które został zgłoszony dowód z zeznań świadków, zostały już w sprawie wyjaśnione dotychczas przeprowadzonymi dowodami, których wiarygodności apelujący nie podważał.

Mając te wszystkie względy na uwadze i z mocy art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.